

OECD Territorial Reviews
Competitive Cities in the Global Economy

Summary in Turkish

OECD Bölgesel İnceleme Raporları
Küresel Ekonomi İçinde Rekabetçi Kentler

Türkçe Özet

Kentsel paradoks: Ulusal ve uluslararası ekonomi ve sürdürülebilirlik için bir meydan okuma

Kentleşmenin hızlanması büyük kentlerin ya da metropol bölgelerinin ağırlığını arttırdı. Bugün toplam OECD nüfusunun yarıdan fazlası (%53) ağırlıkla kent özelliği taşıyan bölgelerde yaşıyor. OECD içerisinde 1,5 milyon ve üzeri nüfusa sahip 78 metropol bölgesi olup, ulusal ekonomik faaliyetlerin önemli bir bölümü buralarda yoğunlaşıyor. Örneğin, Budapeşte, Seul, Kopenhag, Dublin, Helsinki, Randstad-Hollanda ve Brüksel'de ulusal GSYİH'nın yaklaşık yarısı, Oslo, Auckland, Prag, Londra, Stockholm, Tokyo ve Paris'te ise yaklaşık üçte biri toplanmış bulunuyor. Daha önemlisi, OECD metropol bölgelerinin çoğunda kişi başına düşen GSYİH (78 metro bölgenin 66'sında) ve emek verimliliği (78 metro bölgenin 65'inde) ulusal ortalamamın üzerinde olup çoğunun büyüme oranı da genellikle kendi ülkelerinden daha yüksek.

Daha yüksek seviyede verimlilik ve kişi başına çıktı elde edilmesinde **büyük aglomerasyonların avantajlarını** açıklayan bir dizi etken var.

- **Aglomerasyon ekonomileri** büyük metropol bölgelerinin küresel ve bölgesel şirket merkezlerini kendilerine çekmesini, kaynaklar bakımından çok çeşitli seçenekler sunmasını, daha uzmanlaşmış ticari hizmetler ve altyapının yoğunlaşmasını sağlar. Özellikle ulusal GSYİH'nın %20'den fazlası burada yoğunlaştığında, metropol bölgelerinin **büyüklüğü ve geliri** arasında pozitif bir bağıntı olması bu aglomerasyon ekonomilerini teyit etmektedir.
- Metropol bölgeleri tipik olarak **uzmanlaşmanın ve çeşitliliğin avantajlarını** bir arada sunar. Bilgiye erişimin daha kolay olması sayesinde uzmanlaşma yüksek katma değerli faaliyetlerde gerçekleşiyor. Metropol bölgelerinde çeşitli sektörlerin birlikteliğinin olumlu bir modele sahip olması, aynı zamanda, buralarda **Ar-Ge faaliyetlerinin yoğunlaşması ve yenilikçilik** kapasitesine de bağlı. (OECD patent başvurularının %81'den fazlası kentsel bölgelerde bulunan başvuru sahipleri tarafından yapılıyor).

- Metropol bölgeleri genellikle **daha fazla (insani ve fiziki) sermaye olanaklarına** sahip. Beceri seviyeleri metropol bölgelerinin çoğunluğunda ulusal ortalamanın üzerinde ve demografik yapı daha elverişli. Metropol bölgeleri, firmaların ekipmanı, bina stoku ve altyapı olanakları açısından ölçüldüğünde, daha fazla fiziki sermaye stokuna, daha iyi ulaşım ve telekomünikasyon olanaklarına da sahip.

Ama, metropol bölgelerinin büyüme kapasitesi abartılmamalı da. Çünkü metropol bölgeleri **her zaman başarı ile eş anlamlı olmuyor.**

- Berlin (Almanya), Fukuoka (Japonya), Lille (Fransa), Napoli (İtalya) ve Pittsburgh (ABD) dahil, bazı **metropol bölgeleri ulusal ortalamanın gerisinde kalıyor.** Dahası, birçok metropol bölgesinde, çıktı, verimlilik ve istihdam seviyelerinde ulusal ortalamadan farklılıklar çok fazla değil. Büyük kentlerin **yenilikçi kapasitesi de biraz abartılıyor olabilir.** Çünkü patentler genellikle büyük kentlerde kaydedilmekle beraber, diğer bölgelerdeki araştırma merkezlerinde üretilmiş olabiliyor.
- Metropol bölgelerinde büyük ve süregelen **işsizlik bölgeleri** yoğunlaşıyor. 78 metropol bölgesinin üçte birindeki işsizlik oranları ulusal ortalamanın üzerinde. Dahası, kentsel bölgeler %44.3 gibi bir oranla, şaşırtıcı bir şekilde, diğer bölge tiplerinden **daha düşük bir faaliyet oranına** sahip. (2003 yılı itibariyle ara bölgelerde bu oran %49.7, kırsal bölgelerde ise %44.5)
- OECD ülkelerinin çoğunda **dışlanmışlık ve yoksulluk** yalnızca Mexico City gibi daha az gelişmiş metropol bölgelerinde değil, aynı zamanda güçlü bir endüstriyel reorganizasyon geçirmiş olan kentler (Rotterdam, Lille, Detroit) ile bazı en zengin metropol bölgelerinin (Paris, Londra) varoşlarında da kentsel bir fenomen haline gelmiş durumda. **Sosyo-ekonomik eşitsizlikler** tüm metropol bölgelerinde yaygın. Metropol bölgelerindeki nüfusun özellikle savunmasız bir kesimi büyük kentlerde toplanan **göçmenler** ve çocukları. Bunların birçoğu daha düşük becerilere sahip, ama becerileri yüksek göçmenler bile ekonomik kurumlarla bütünleşmekte güçlük çekiyor.
- Yoksulluk ve sosyal dışlanmışlığın önemli maliyetleri, **suç oranlarının** yüksek olması ve güçlü bir **bölgesel kutuplaşma** şeklinde kendini gösteriyor. (Kentsel bölgelerde suç oranı ulusal ortalamanın %30 üzerinde olup, araştırma konusu 10 OECD ülkesinde nüfusun %7 ile %25 arasında değişen bir oranı yoksul mahallelerde yaşıyor ve ülke nüfusunun %10 kadarını temsil ediyor.) Yoksul mahalleler genellikle kamu hizmetlerinden ve altyapı olanaklarından daha az yararlanıyor ve buralarda kişi başına düşen yatırım miktarı zengin mahallelerden daha düşük oluyor.

Gerçekte, metropol bölgeleri aynı zamanda önemli miktarda **dış olumsuzluklara** da sahip.

- OECD ülkelerinin yalnızca yakın zamanlarda ve hızlı bir şekilde gelişmekte olan (ör., Seul, İstanbul gibi) metropol bölgelerinde değil, aynı zamanda Paris, Tokyo ve Londra gibi köklü büyük kentlerinde, hatta Helsinki ve Stockholm gibi nüfus yoğunluğu daha az olan bölgelerin bazı kısımlarında da **tkanıklık maliyetleri** (ör. trafik, hava ve su kirliliği, gürültü seviyeleri ve yeşil alanların bozulması) özellikle önem taşıyor.
- Bazı metropol bölgelerinde bakım maliyetlerinin yüksek olması nedeniyle **altyapı kalitesi düşük** de olabiliyor. Bu en çok sosyal konutların yoğun olduğu bölgelerde, ya da gürültü ve diğer istenmeyen çevre etkileri olan ekonomik faaliyetlerin bulunduğu bölgelerde görülebiliyor.

- Mega kentlerde **negatif aglomerasyon ekonomileri** olabiliyor. Daha büyük demek belirli bir eşiğe (yaklaşık 7 milyona) kadar daha zengin demektir, yani bu noktadan sonra metropol bölgesinin büyüklüğü ile gelir arasındaki bağıntı negatif hale gelir (ör. Seul, Mexico City, İstanbul ve Tokyo).

Büyük kentlerin artan rolü: Politika oluşturucular ne yapmalı?

Metropol bölgelerinin yükselişiyle ortaya çıkan ekonomik avantajlar ve zorluklar, politika yapımcıları bir dizi **stratejik tercih** ya da **ikilem** ile karşı karşıya bırakmaktadır.

I. İkilem. Sonuçları olumlu mu, olumsuz mu?

Metropol bölgeleri ekonomik büyümenin nedeni mi, yoksa sonucu mu? Ekonomik büyümenin nedeni ise, teşvik edilmeleri gerekir; ekonomik büyümenin sonucu ise, bunların diğer kaynakları bölgelerden kendilerine çekme eğilimi genelde faydadan çok zarar mı getirir?

- **Kentleşme ile kişi başına düşen gelir seviyeleri arasındaki sebep-sonuç ilişkisi pek açık değil.** Ancak, metropol bölgeleri, içlerinde bir hayli çeşitliliği barındıran bölgeler olarak, yenilikçilik merkezleri haline gelme konusunda daha küçük, daha uzmanlaşmış ya da daha az çoğulcu bölgelere kıyasla daha fazla şansa sahiptir.
- **Metropol bölgelerinin bir ülkenin diğer yöreleri üzerindeki etkisi de pek net değil.** Bir metropol bölgesindeki ölçek ekonomileri ve zenginlik geniş bir bölgesel ölçeği etkileyebilirse de, metropol bölgeleri diğer bölgelerden sermaye (özellikle yetenek) göçüne neden olabiliyor.
- **Ulusal ve egemen bölge çıkarlarının pozitif toplam ilişki içinde bağdaştırılması** tipik “merkez – çevre” ikiliğini aşan, yeni bir strateji gerektiriyor. OECD ülkelerindeki sınırlandırma politikalarının deneyimi (Paris, Tokyo, Londra ve Seul) karmaşık sonuçlar doğurdu. En etkili önlemler geri kalmış bölgelere doğrudan sübvansiyonlar dağıtıp en iyi performansla sahip bölgeleri göz ardı etmeyi değil, farklı bölgelerin farklı rekabet avantajlarını değerlendirmeyi içeriyor.
- Büyük kentler ile diğer bölgeler arasında **kooperatif değişim ağları oluşturarak sinerji etkileri yaratılabilir** (ör. üniversiteler ile diğer bölgeler arasında kardeşlik programları, büyük teknoloji projelerinin farklı yönlerinin iki yerde olması).

II. İkilem. Piyasa bağlamında hangi kamu stratejik vizyonu?

Metropol bölgelerinin rekabet gücünü teşvik etmek için stratejik bir vizyon gerekiyor. Ama kamu idareleri dinamik, değişen bir ekonomide işlemesi mümkün olmayan, önemli oranda bir doğrudan ekonomik planlamaya kalkışmadan bunu yapabilir mi?

- **Çeşitliliğe sahip, küme tabanlı bir yaklaşım stratejik bir vizyonun risklerinin sınırlandırılmasına yardımcı olabilir.** Büyük aglomerasyonların başlıca avantajlarından biri, çeşitli uzmanlık kümelerinden oluşan, çeşitliliğe sahip ekonomisidir. Önceliklendirmede çeşitliliğin avantajları feda edilmeksizin, kümelerin gelişim aşamaları hesaba katılarak, uzmanlaşma da, çeşitlilik de özel politikalar aracılığıyla geliştirilmelidir.
- **İlişkilerin varlıklar olarak geliştirilmesi ve yerel kolektif ürünler sağlanması gereklidir.** Ağlar metropol bölgesinin gelişmesinde temel varlıklardan biridir.

Politikalar, firmalar arasındaki bağların ve KOBİ'lerin katılımının desteklenmesi doğrultusunda üniversitelerin araştırma bölümleri ile bilim tabanlı endüstri ya da aracı hizmetler arasında sektöre özgü bağlar geliştirilmesini amaçlamalıdır. Ulaşım ve diğer kamu altyapı olanakları gibi diğer kolektif ürünler de gereklidir.

- **Bütün metropol bölgeleri yüksek teknoloji faaliyetlerinde dünya lideri olmayacaktır.** Bu grubun dışında, güçlü ve uygun yerler bulmak gerekmektedir. Metropol seviyesinde karar alıcılar genellikle geçmiş başarıları pek belli olmayan yeni sektörleri teşvik etmeye çalışıyor; hatta genellikle mevcut kapasitelerden ve bilinebilen potansiyellerden radikal yenilikler ortaya çıkıyor.
- **Çok çeşitli oyuncuların katılımının sağlanması, stratejik bir vizyonun riskinin azaltılmasına yardımcı olabilir.** Metropol bölgelerindeki kamu idareleri bir bölgenin gelecekteki gelişimine şekil verebilecek çok sayıda oyuncu arasındaki kritik ilişkileri belirlemelidir.

III. İkilem. Ekonomik dinamizm mi, yaşanılır bir kent mi?

Metropol bölgelerinin dinamizmine kısmen kaynaklık eden nüfus yoğunlaşması, aynı zamanda tıkanıklığa, çevrenin bozulmasına, konut yetersizliklerine ve gettolar oluşmasına da yol açıyor. Burada ekonomik dinamizm ile yaşanılır bir kent arasında bir tercih yapmak mı söz konusu?

- **Güzel bir çevre ekonomik başarıya katkıda bulunur.** Problemlerin ortaya çıktıktan sonra çözüme kavuşturulması genellikle ortaya çıkmasının önlenmesinden çok daha zor ve pahalıdır. Örneğin, kötü konutlardan oluşan gettolar bir kez ortaya çıktıktan sonra, insanların yaşamında yeni sorunlara neden olan çok büyük altüst oluşları göze almadan bunları ortadan kaldırmak neredeyse olanaksızdır.
- **Daha sürdürülebilir bir bölgesel yaklaşım bir kentin yaşanılabilirliğini ve güzelliğini artırır.** Bu tür stratejilere örnekler arasında, yeşil alanlar oluşturulması (Seul), çok merkezli yaklaşımlar (Melbourne) ile karayollarının ücretli hale getirilmesi ya da tıkanıklık ücretleri (Londra, Stockholm, Singapur) yer alıyor. Örneğin geri kalmış bölgelerde kültürel varlıkların geliştirilmesine dayalı (Glasgow, Bilbao, Cleveland ve Kitakyushu) kentsel rönesans stratejileri buralara yaratıcı ve yenilikçi sosyal kesimlerin cezbedilmesine, turizmin gelişmesine ve bölgesel marka yaratılmasına yardımcı olduğu gibi, doğrudan yabancı yatırımların cezbedilmesinde önemli bir unsur da olabilir.
- Metropol bölgeleri için **belki de en çetin meydan okumayı yoksulluk ve bölgesel kutuplaşma oluşturuyor.** Yukarıdaki yaklaşımlar tüm sorunları çözmüyor, çünkü bir kentte sosyal dışlanılmışlık gettoları dururken merkezi bölgelerin güzel olmasını sağlamak mümkün. Metropol çapında ekonomik büyüme ekonomik karşılıklı bağımlılıklara ve sosyal kaynaşmaya bağlı olsa da, yoksul mahallelere yönelik sosyal politikalar karma sonuçlara yol açtı. Kent ve ülke düzeyindeki idarelerin çoğu bu sorunların üstesinden gelinmesi konusunda bir ölçüde sorumluluk kabul ediyor, ama karşı karşıya kalınan çetin sorunlar için yeterli kaynaklar ayrılması konusunda siyasi irade ender görülüyor.

IV. İkilem. Uygun bir ölçek mi, yurttaşlara yakınlık mı?

Metropol bölgelerinde stratejik vizyonlara ve genel altyapı planlamasına gerek duyulması, bir bakıma ilgili bölgesel seviyede görece özerk bir kamu idaresine gerek

olduğuna işaret ediyor. Ama bu seviye birçok yurttaşın yerel sorunlarından uzak olacak. Bu gerilimler nasıl dengelenebilir?

- **Metropol yönetim modelleri konusunda OECD içinde geniş bir çeşitlilik var.** En radikal çözümler, ya araya yeni bir yönetim kademesi ekleyerek (ör., Londra, Stuttgart, Portland) ya da mevcut kentlerin sınırlarını genişleterek (ör. Montreal, Toronto, Busan, İstanbul), fonksiyonel seviyede yeni idareler oluşturulmasını içeriyor. Uzmanlık kuruluşları ya da belediyeler arası organlar oluşturulmasından, işbirliği yapacak farklı idareler arasında sözleşmeler yapılmasına, gayriresmi işbirliği anlaşmalarına dek uzanan, çeşitli işbirliği biçimleri de var. Ayrıca, kapsam bakımından da çeşitlilik söz konusu olup, bazı işbirlikleri çok fonksiyonlu iken (ör. Vancouver, Lyon), diğerleri ulaşım gibi tekil hizmetler için yapılıyor (ör. Atina, Philadelphia).
- **Avantajlar ve maliyetler bakımından farklı modeller birçok dengeler içeriyor.** Verimlilik bakımından, kendi kendini finanse eden ve doğrudan biçimle oluşan bir idari organla karşılaştırıldığında, bir kooperatif mekanizmasının temel alınması ancak ikincil bir seçenek olabilir; ama böyle bir seçenek, iletişimi artırıp bürokratik misyonun tırmanma eğilimini sınırlandırıyor. Yerel belediyelerin genellikle istendiğinde girilip istendiğinde çıkma olanağı bulunan birlikleri ya da ağırları belediyeler arasında yerel koşullara ve kültüre uygun, adım adım bir işbirliğine olanak sağlayarak deneme esnekliğine katkıda bulunuyor. Bir metropol bölgesi içinde politik hedeflerin eşgüdümü ve bölgesel dengesizliklerin üzerine gitmek için resmi kurumlar daha iyi bir konumda olabilir. Daha hafif ve daha gayri resmi yönetim biçimleri genellikle metropol çapında paydaşları ortak bir vizyon etrafında daha iyi mobilize edebilmektedir; ama o zaman da uygulama için bir eylem planı ve belirli miktarda finansman ihtiyacı olup bunun için daha resmi bir işbirliği platformu ya da işbirliği araçları gerekli olabilir.
- **Bir reformun başarısını kamuoyu desteği ve meşruluğu belirler.** Genellikle karizmatik ve etkili bir kişinin ya da bölge çapındaki bir koalisyonun (ör. STK'lar, özel sektör) güçlü önderliği yeni bir organın oluşturulmasında önemli olmuştur. Ancak, dikte edilen ya da kamplaşmaya yol açan modeller reformu zayıflatabilir (ör. Amsterdam'daki referandumda birleşme planlarının reddedilmesi yönünde oy kullanılması) ya da yeni yapıların istikrarını zayıflatabilir (ör. Montreal'daki ayrılık hareketleri). Buna göre, yerel aktörlerin yalnızca oy ve temsil aracılığıyla kalmayıp, aynı zamanda sivil toplum aktörleri ve derneklerinin politik ilişki ağı aracılığıyla da katılımı sosyal çatışmaların ve gerilimlerin aşılması için gereklidir.

V. İkilem. Merkezi yönetime karşı metropol bölgeleri mi?

Metropol bölgesi seviyesindeki özerk kamu idareleri yetkilerin kendilerini devrini isterken daha üst seviyedeki yönetim (merkezi hükümet ya da federal ülkelerde eyalet yönetimi) yine de büyük kentlerin kontrolünü elinde tutmak isteyebilir. Bunlar arasında denge nasıl bulunacak?

- **Merkezi yönetim metropol işbirliğinin sağlanmasında son derece önemli işlev görür.** Çoğu durumda, ulusal yönetim reformu dikte ederek ya da özendirerek öncü bir rol oynamıştır. Çoğunlukla yasal dayanaklar sürecin meşruluk kazanmasında (ör. Kanada'nın Quebec ve Ontario illeri, Kore), ya da yerel idareler arasında işbirliğinin kolaylaştırılmasında (ör. Fransa, İtalya, Portekiz) rol oynar. Bu yasaların ardındaki (mali) teşvikler uygulama sürecinde belirleyicidir.

- **Metropol bölgeleri için dikey ilişkiler konusunda yeni araçlar geliştiriliyor.** Tek başına yukarıdan aşağı stratejilerin genel bir kalkınma stratejisinin oluşturulmasına zemin oluşturacak güven verici bir gelecek vizyonu oluşturamadığı görülüyor. Birkaç yönetim kurumu arasında yapılan sözleşmeler şeklini alan (ör. büyük Fransız kentleri, Stockholm, Vancouver) kentsel ortaklıklara olanak sağlayan hukuki önlemler özellikle önem taşıyor. Farklı yönetim kademeleri arasında görüşülüp katılım için teşvikler, net hedefleri olan yapısal görüşmeler, kesin bir takvim ve değerlendirme unsurları bulunan bir planlama sürecinin bulunduğu sözleşme düzenlemeleri daha etkili oluyor.

VI. İkilem. Metropol bölgelerinin yönetimine özel sektör aktörlerinin katılımı?

Kamu idareleri ekonomik gelişme için bölgesel ortaklıkların oluşturulmasına özel sektörü katmak zorundadır. Ama bunu yaparken usulsüz lobicilikten ve büyük şirketlerin küçük ve orta boy işletmeleri dışlamasından kaçınılabilir mi?

- **Metropol yönetimine özel sektörün katılımı fırsatlar ve riskler yaratır.** Metropol stratejik vizyonlarının inşasına yerel firmaları katmak idarelerin piyasa gerçekliklerinden uzaklaşmalarına yardımcı olabilir. Ne var ki, muhatap olarak seçilen firmalar bu pozisyondan rakiplerini dışlamak için yararlanabilir (ör. yerel KOBİ'leri olan çokuluslu şirketler). Kamu idareleri esas olarak tekil işletmeler yerine sektör kuruluşlarıyla çalışarak bu sorunun kısmen üstesinden gelebilir; ama bu durum köklü (ve muhtemelen gerileyen) sektörlerin (ör., 1980'lerde ve 1990'larda çelik ve metal sanayilerinin egemen olduğu Avrupa kentlerinde) yeni sektörler karşısında kayırılmasına yol açabilir.
- Mevcut ve potansiyel sektörlerin **kavrayıcı faaliyetleri için metropol seviyesi** yerel seviyeden **daha büyük olanaklar** sunar. Burada yine kalkınma stratejilerinin formüle edilmesine iş çevrelerinin değerli katkısı ile ayrıcalıklı lobiciliğe ve piyasada çarpıklıklara kapı aralanması arasında bir denge söz konusudur.

VII. İkilem. Eşit olmayan yükler mi, çarpıklıklara yol açan sübvansiyonlar mı?

Metropol bölgelerinin büyük harcama ihtiyaçları üstesinden gelinmesi gereken çetin mali sorunlar yaratıyor. Bunun yanı sıra, bölgesel eşitlik talebi gibi ulusal hedefler metropol bölgelerini ülkenin diğer bölgelerine mali olarak katkıda bulunmak zorunda bırakabilir. Doğru denge nasıl sağlanabilir?

- **Metropol bölgelerinin özgül sorunları yerel kamu finansmanına kentsel bir yaklaşımı gerekli kılıyor.** Yerel vergi sistemi genellikle ülkedeki diğer bölgelerden çok daha çeşitli hizmetler sağlayan metropol bölgelerine daha iyi uyarlanmalıdır. *Gelirler tarafında*, metropol bölgelerine yeterli özerklik sağlanarak yerel vergileri kararlaştırıp yerel öncelikleri belirlemelerine olanak tanınmalıdır. Vergi gelirlerinin çeşitlendirilmesi, trafik tıkanıklığını azaltmaya yönelik harçlar ve diğer çevre vergileri gibi "akıllı vergiler" uygulamaya konması yoluna gidilebilir. *Harcamalar tarafında*, fonksiyonların en uygun yönetim kademesine devredilmesi harcamalarda verimliliği arttırabilir. Genel ilkeler, atık yönetimi ve yol bakımı gibi yerel hizmetlerin verilmesi yerel seviyeye devredilirken, hava kirliliği ve su yönetimi gibi daha dış özellikleri olan kamu işlerinin kent seviyesinden daha büyük bir organ tarafından ele alınması gerektiği şeklindedir.

- **Eşitlik sağlamaya yönelik sistemlerin bazı ters etkileri olabiliyor.** Bazı bölgesel eşitlik hedeflerinin gerçekleştirilmesi için metropol bölgelerinin mali kapasitesini bozmaksızın bunlardan nasıl yeterli miktarda kaynak transferi yapılabileceği merkezi hükümetler için önemli bir ikilem oluşturuyor.
 - Çarpık kentleşmenin olumsuz sonuçları ve gelir düzeylerindeki kutuplaşma ile başa çıkmak amacıyla *metropol içerisinde eşitlik sağlamaya yönelik programlara* başvuruluyor. Bu mekanizmalar (ör. İstanbul, Tokyo ve Seul gibi) bir dizi metropol yönetimi tarafından, ayrıca son derece dağınık bir yapıya sahip olan bazı metropol bölgelerinde (ör. Minneapolis-St. Paul) uygulanıyor. Fransa’da merkezi hükümet bir şekilde metropol içerisinde eşitlik sağlamaya yönelik bir program benimseyen belediyelere ek hibe yardımıyla bulunuyor.
 - Zengin bölgelerden yoksul bölgelere doğru kaynakların yeniden dağıtımını hedefleyen *ülke çapında eşitlik sağlamaya yönelik programlar* tartışmalı bir konu olup halen yaygın bir şekilde tartışılıyor. Bazı yerlerde, (ör. Stockholm’de) yüksek işgücü maliyetleri, (Helsinki’de ise) yüksek arsa maliyetleri gibi bazı harcama kalemleri hesaba katılmıyor. Başka yerlerde, yüksek bir vergi kapasitesine sahip olan belediyeler (ör. Amsterdam) daha fazla eşitlik transferleri alıyor. Eşitlik programları vergi toplama çabalarının arttırılmasına ters etkiler de yaratabilir ve vergi gelirlerini tahsil etmek için büyük çabalarda bulunan metropol bölgeleri için (ör., Seul) yararlı olmaz.

Özet: ulusal kentsel stratejilerin gözden geçirilmesi

Kentler bölgesel kalkınma stratejisinin ana unsurlarıdır. Ancak geçmişteki ulusal kentsel politikalar proaktif ve dinamik değil, tepkisel ve derde çare kabilinden bir özellik taşıyordu. Ulusal politikalarda kentsel sorunlara daha fazla görünürlük ve daha fazla öncelik verilmesi gerekli olmakla kalmayıp, aynı zamanda ulusal, bölgesel ve yerel düzeylerde yeni politikalar da gerekli olabilir. Her düzeydeki yönetimler kendi işlev ve sorumluluklarını yeniden gözden geçirmeli ve bir işbirliği çerçevesi içerisinde sinerjiler oluşturma yolları araştırmalıdır.

© OECD 2006

Bu özet metin, resmi bir OECD çevirisi değildir.

Bu özet metin, OECD telif hakkı ve yayının aslının ismi belirtilmek koşuluyla çoğaltılabilir.

Değişik dillerdeki özet metinler, aslı İngilizce ve Fransızca dillerinde yayınlanan OECD yayınlarının kısaltılmış çevirileridir.

Bu yayınlar OECD İnternet Kitabevi'nden ücretsiz olarak temin edilebilir
www.oecd.org/bookshop/

Daha fazla bilgi için, OECD Halkla İlişkiler ve İletişim Müdürlüğü,
Haklar ve Çeviri Birimi'ne başvurunuz.

rights@oecd.org

Faks: +33 (0)1 45 24 94 53

OECD Rights and Translation Unit (PAC)
2 rue André-Pascal
75116 Paris
France

İnternet web sitemiz: www.oecd.org/rights/

